

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/62/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7820201743
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Mičietová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7820201743.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Oľgy Mičietovej a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Zuzany Matyiovej v spore žalobkyne Sociálnej poisťovne, so sídlom v Bratislave, pobočka Rožňava, Rožňava, Šafárikova 22, IČO: 30 807 484 proti žalovaným: 1/ A. B., nar. X.X.XXXX, C., D. XXX/XX, 2/ E. F., nar. XX.X.XXXX, G. XXX, zast. JUDr. Martinou Vnenčákovou, advokátkou, Rožňava, Čučmianska dlhá 7, 3/ H. I., nar. XX.X.XXXX, C., J. XXXX/XX a 4/ K. D., nar. XX.XX.XXXX, C., G. XX, zast. JUDr. Viktóriou Kerekešovou, advokátkou, Rožňava, Šafárikova 71, o náhradu škody 1.766,40 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Rožňava sp. zn. 11C/64/2020 z 20. novembra 2024

rozhodol:

M e n í rozsudok v napadnutom výroku IV. o trovách konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanými 2/ a 4/ tak, že žalovaným 2/ a 4/ náhradu trov konania proti žalobkyni nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava („v ďalšom súd prvej inštancie“ prípadne „súd“) napadnutým rozsudkom uložil povinnosť žalovanému 1/ zaplatiť žalobkyni 1.766,40 eura (výrok I.), žalobu proti žalovaným 2/, 3/ a 4/ zamietol (výrok II.) vo vzťahu žalobkyne voči žalovanému 1/ žalobkyni náhradu trov konania nepriznal (výrok III.) a výrokom IV. priznal žalovaným 2/ a 4/ voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, výrokom V. rozhodol tak, že žalovanému 3/ náhradu trov konania voči žalobkyni nepriznal a výrokom VI. priznal štátu voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Súd tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala proti žalovaným 1/ až 4/ spoločne a nerozdielne zaplata 1.766,40 eura titulom náhrady škody, ktorá jej vznikla výplatom dôchodkových dávok v dôsledku zavineného protiprávneho konania žalovaných, ktorí 9.11.2012 v C., na ulici D. pod vplyvom alkoholických nápojov napadli F. L., ktorému spôsobili viacpočetné zranenia, a za ktoré konanie boli rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp. zn. 1T/32/2013 z 15.5.2013 uznaní vinnými. Poškodený F. L. v dôsledku úrazu bol od 9.11.2012 uznaný za invalidného a žalobkyňa mu tak za obdobie od 1.1.2019 do 31.12.2019 vyplatila dôchodkové dávky formou invalidného dôchodku vo výške 1.766,40 eura. V zmysle § 238 zákona č. 461/2003 Z.z. si uplatnila voči žalovaným právo na náhradu škody.

Súd prvej inštancie vo svojom v poradí druhom rozhodnutí vo veci mal za preukázané vykonaným dokazovaním, že žalobkyňa vyplatila za predmetné obdobie od 1.1.2019 do 31.12.2019 poškodenému F. L. dávky dôchodkového poistenia, a to invalidný dôchodok vo výške 1.766,40 eura, mal preukázané, že vyzvala žalovaných na uznanie a dobrovoľné splnenie povinnosti nahradiť škodu, ktorá jej výplatom dôchodkových dávok vznikla, žalovaní však napriek tomu, že výzvy žalobkyne prevzali, žalovanú sumu jej neuhradili. Všetky tieto skutočnosti mal súd v konaní za nesporné. Za spornú otázku vymedzil súd určenie miery zavinenia jednotlivých žalovaných na vzniku invalidity poškodeného F. L., s následkom nároku na výplatu dôchodkových dávok, ktoré mu – poškodenému bola povinná plniť žalobkyňa, čím jej vznikla škoda. Súd znaleckým dokazovaním mal jednoznačne preukázané, že výlučne žalovaný 1/ svojím protiprávnym konaním spôsobil poškodenému zranenia, ktorých dôsledkom bol vznik invalidity a následne vznik nároku na výplatu invalidného dôchodku. Mal za nepochybné, že tieto dávky

poškodenému vyplatila žalobkyňa, preto jej vzniklo právo na náhradu škody voči žalovanému 1/ ako osobe, ktorá svojim protiprávnym konaním škodu spôsobila a výlučne žalovaný 1/ je povinný žalobkyni vzniknutú škodu nahradiť. Súd aplikujúc § 438 ods. 2 Občianskeho zákonníka mal za to, že žalovaní 2/ až 4/ za spôsobenú škodu nezodpovedajú, a preto žalobu voči nim zamietol, keďže nemal preukázané, že ich protiprávnym konaním bola spôsobená invalidita poškodeného F. L. a s ňou spojený nárok na výplatu dôchodkových dávok poškodenému.

Súd súčasne rozhodol o náhrade trov konania, a to aplikujúc jednak článok 4 ods. 1 CSP, § 251, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 2 a § 257 CSP.

Keďže si v spore úspešná žalobkyňa, avšak len proti žalovanému 1/, nárok na náhradu trov konania neuplatnila, rozhodol súd tak, že jej vo vzťahu k žalovanému 1/ náhradu trov konania nepriznal. Zásadu úspechu mal za rozhodujúcu aj pre rozhodnutie o trovách konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a v spore úspešnými žalovanými 2/, 3/ a 4/. Keďže si žalovaný 3/ nárok na trovy konania neuplatnil, vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným 3/ súd žalovanému 3/ náhradu trov konania nepriznal. Pokiaľ sa týka žalovaných 2/ a 3/, ktorí boli v spore úspešní, súd im priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

Súd taktiež rozhodol o nároku na náhradu trov štátu, ktoré v konaní vznikli z dôvodu vykonaného znaleckého dokazovania, a to štátu priznal nárok na náhradu trov v rozsahu 100 % vo vzťahu k žalovanému 1/ ako neúspešnej strane konania.

Súd dodal, že v predmetnej veci nevzhladol a strany ani netvrdili žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP odôvodňujúce nepriznanie nároku na náhradu trov konania sporovým stranám.

3. Proti výroku IV. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd priznal žalovaným 2/ a 4/ voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, podala žalobkyňa odvolanie.

Dôvodila, že protiprávnym konaním, ku ktorému došlo 9.11.2012 v C. na ulici D., kedy žalovaní 1/ až 4/ pod vplyvom alkoholických nápojov fyzicky napadli F. L., pričom mu spôsobili viacpočetné zranenia, spáchali žalovaný 1/ zločin ublíženia na zdraví v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva a žalovaní 2/, 3/ a 4/ v spolupáchateľstve prečin ublíženia na zdraví v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva, za čo boli rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp. zn. 1T/32/2013 z 15.5.2013 uznaní vinnými. V dôsledku úrazu, uviedla, bol poškodený F. L. uznaný za invalidného od 9.11.2012, pričom mu žalobkyňa za obdobie od 1.1.2019 do 31.12.2019 vyplatila dôchodkové dávky formou invalidného dôchodku 1.766,40 eura, a teda si podľa § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. uplatnila voči žalovaným ako tretím osobám nárok na náhradu škody, ktorá jej vznikla výplatom dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania.

Žalobkyňa argumentovala, že podľa jej názoru, sú podľa § 257 CSP na jej strane dané dôvody hodné osobitného zreteľa, aby súd nepriznal žalovaným 2/ a 4/ náhradu trov konania vo vzťahu k nej - žalobkyni, keďže v rozsudku Okresného súdu Rožňava 1T/32/2013 z 15.5.2013, ktorým boli žalovaní 1/, 2/, 3/ a 4/ uznaní vinnými, nebola určená miera zavinenia jednotlivých žalovaných vo vzťahu k vzniku invalidity poškodeného F. L.. Poukázala na to, že podala žalobu v rovnakej veci vo vzťahu k rovnakým žalovaným na náhradu škody 3.304,19 eura (invalidný dôchodok vyplatený za obdobie od 9.11.2012 do 31.12.2014), kde okresný súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 5C/122/2015 z 28.4.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť 9.8.2016, ktorým boli žalovaní 1/, 2/, 3/ a 4/ zaviazaní na náhradu škody spoločne a nerozdielne a žalovaná suma jej bola uhradená v plnej výške. Následne podala ďalšie žaloby o náhradu škody, ktorá vznikala výplatom invalidného dôchodku poškodenému, avšak za iné obdobia, ktoré konkretizovala v pripojenej tabuľke. Poukázala v tej súvislosti na to, že pokiaľ si uplatnila náhradu škody 1.606,80 eura za obdobie od 1.1. do 31.12.2015, že rozsudkom súdu prvej inštancie sp. zn. 9C/72/2016 z 30.5.2017 boli žalovaní 1/ až 4/ zaviazaní spoločne a nerozdielne na zaplatenie žalovanej sumy, rozsudok bol následne potvrdený aj rozsudkom odvolacieho Krajského súdu Košice sp. zn. 5Co/386/2017 z 10.5.2018, a teda dôvodila, že súdy považovali podanú žalobu vo vzťahu ku všetkým žalovaným 1/ až 4/ za dôvodnú. Až na základe dovolania podaného žalovaným 2/ bol vo vzťahu k nemu rozsudok krajského súdu zrušený a následne uznesením Krajského súdu v Košiciach 6Co/128/2022 zo 6.10.2022 bol zrušený aj rozsudok súdu prvej inštancie 9C/72/2016. Vo vzťahu k žalovaným 1/, 3/ a 4/ rozsudok Okresného súdu Rožňava 9C/72/2016 nadobudol právoplatnosť, a teda žalovaní 1/, 3/ a 4/ boli zaviazaní spoločne a nerozdielne uhradiť vzniknutú škodu.

Aj v prípade ďalšieho osobitnou žalobou uplatneného nároku na náhradu škody za obdobie od 1.1. do 31.12.2016 boli žalovaní 1/ až 4/ zaviazaní spoločne a nerozdielne rozsudkom Okresného súdu Rožňava 6C/24/2017 z 21.6.2018 zaplatiť 1.618,80 eura, ktorý rozsudok bol potvrdený aj rozsudkom Krajského súdu v Košiciach 3Co/45/2019 z 29.4.2020, a teda dôvodila žalobkyňa, že súdy považovali podanú žalobu vo vzťahu ku všetkým žalovaným za dôvodnú. Na základe dovolania Najvyšší súd SR

uznesením sp. zn. 2Cdo/206/2021 z 27.4.2023 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach 3Co/45/2019 z 29.4.2020 a Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 3Co/115/2023 zo 7.8.2023 zrušil rozsudok Okresného súdu Rožňava sp. zn. 6C/24/2017.

Napokon dôvodila, že podľa jej názoru posúdenie miery zodpovednosti jednotlivých žalovaných na vzniku škody, poškodení zdravia (vznik invalidity F. L.) nie je v kompetencii žalobkyne, ale je závislé od posúdenia znalcom, ktorá miera zodpovednosti bola jednoznačne preukázaná až znaleckým posudkom č. XX/XXXX z 30.6.2024 vyhotoveným B. B. M., E., znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie traumatológia.

Navrhla preto, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku IV. tak, že podľa § 257 CSP žalovaným 2/ a 4/ neprizná náhradu trov tohto konania voči žalobkyni, pretože sú na jej strane dané dôvody hodné osobitného zreteľa.

4. Žalovaný 2/ vo vyjadrení na odvolanie žalobkyne zotrval v celom rozsahu na svojich doterajších vyjadreniach a prednesoch a mal za to, že odvolacie dôvody na strane žalobkyne nie sú dané. Podľa jeho názoru, podané odvolanie trpí vadami, nakoľko neobsahuje odvolacie dôvody v zmysle § 365 CSP. Mal za to, že žalobkyňa uvádza v odvolaní prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, mala za to, že ide o novoty k údajne existujúcemu dôvodu hodnému osobitného zreteľa a tieto sú v odvolacom konaní neprípustné. Trval na tom, že on - žalovaný 2/ mal plný úspech v konaní a ako strana sporového konania legitímne očakáva, že v prípade úspechu v konaní mu budú prostriedky vynaložené na súdny spor nahradené (odkaz na nález ÚS SR II. ÚS 615/2021 z 20.12.2012 a IV. ÚS 20/2024 z 18.3.2024). Dôvodil, že nepriznanie nároku na náhradu trov konania považuje za postup v rozpore s § 262 ods. 1 CSP, a teda za extrémne vybočenie z procesných pravidiel upravujúcich rozhodovanie o trovách konania, ktoré podľa vyššie označených nálezov ústavného súdu môže predstavovať porušenie základného práva žalovaného 2/ na súdnu ochranu.

Označil napadnuté rozhodnutie za vecne správne v celosti.

Navrhol, aby odvolací súd odvolanie žalobkyne odmietol v zmysle § 386 písm. d/ CSP a priznal mu nárok na náhradu trov konania, prípadne, ak odvolanie neodmietne, aby napadnuté rozhodnutie potvrdil ako vecne správne a taktiež priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žiadne ďalšie vyjadrenia v odvolacom konaní podané neboli.

6. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP), na základe odvolania podaného včas žalobkyňou ako oprávnenou osobou (§ 362 a § 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355-358 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 a 386 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie pričom dospel k záveru, že je odvolanie žalobkyne podané proti výroku IV. rozsudku súdu prvej inštancie dôvodné a keďže neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na zrušenie, výrok IV. napadnutého rozsudku zmenil (§ 388 CSP).

7. Odvolaním neboli napadnuté výroky I., II., III., V, a VI. rozsudku súdu prvej inštancie, rozsudok v ich rozsahu nadobudol právoplatnosť a nebol predmetom odvolacieho prieskumu.

8. Predmetom odvolacieho prieskumu sa stal, a to na základe odvolania žalobkyne výrok IV., ktorým súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanými 2/ a 4/, a to podľa zásady úspechu v spore tak, že žalovaným 2/ a 4/, proti ktorým žalobu žalobkyne výrokom II. zamietol, priznal nárok proti žalobkyni na náhradu trov v plnom rozsahu.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako i konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo dospel k záveru, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania v posudzovanej veci, keď priznal ich náhradu žalovaným 2/ a 4/ proti žalobkyni, rozhodol síce v zmysle zákonnej zásady úspechu vo veci a podľa § 255 ods. 1 CSP, avšak nedôsledne vyhodnotil situáciu a okolnosti posudzovanej veci, ak nevzhladol danosť dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré sú v zmysle § 257 CSP zákonným dôvodom na to, aby výnimočne súd nepriznal náhradu trov konania strane, ktorej by inak náhrada patrila.

9. Účelom ustanovenia § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania, a to zavedením moderačného absolučného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami

uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa.

10. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok: dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti.

Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. V zmysle ustálenej judikatúry (napr. uznesenia NS SR sp. zn.: 2MCdo 17/2009, 5Cdo 67/2010, 3MCdo 46/2012) nemožno § 257 považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často (dôvody) vyskytujú, a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. K aplikácii § 257 dochádza aj z aspektov sociálnych. Okolnosti hodné osobitného zreteľa sa v takýchto prípadoch môžu vyskytnúť v akomkoľvek sporovom konaní. Slúži toto ustanovenie na riešenie situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy dostal náhradu trov, ktoré pri tejto činnosti úspešne vynaložil.

11. Zaviazat' žalobkyňu na náhradu trov konania žalovaným 2/ a 4/ v danej veci sa javí ako neprimeraná tvrdosť, nejaví sa ani byť v súlade s dobrými mravmi, aby žalobkyňa uplatňujúca podľa § 238 zákona č. 461/2003 Z.z. nárok na náhradu škody, ktorá jej vznikla výplatom dávok sociálneho poistenia poškodenému F. L., a to výplatom dávok invalidného dôchodku, ktorých poberateľom sa poškodený L. stal v dôsledku poškodenia jeho zdravia úmyselným protiprávnym konaním všetkých žalovaných 1/ až 4 /, ktorí 9.11.2012 v C., na ulici D. pod vplyvom alkoholických nápojov napadli poškodeného F. L. a spôsobili mu viacpočetné zranenia, a za ktoré konanie boli všetci rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp. zn. 1T/32/2013 z 15.5.2013 uznaní vinnými.

12. Podľa predmetného rozsudku boli žalovaní 2/ a 4/ spolu s ďalšími žalovanými (1/ a 3/) uznaní vinnými, že fyzicky napadli F. L. tak, že ho zhodili na zem opakovane bili päšťami a kopali do hlavy, čím mu spôsobili viacpočetné pomliaždeniny tváre a hlavy. Žalovaní 2/, 3/ a 4/ spoločným konaním inému úmyselne ublížili na zdraví, fyzicky, na mieste verejnosti prístupnom sa dopustili výtržnosti tým, že napadli iného, čím spáchali v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, za čo bol žalovaný 2/ právoplatne odsúdený k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov a žalovaný 4/ bol právoplatne odsúdený k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 1 roka. Tým istým rozsudkom boli všetci obžalovaní, t.j. žalovaní 1/ až 4/ zaviazaní spoločne a nerozdielne uhradiť poškodenému škodu 307,60 eura (a výlučne len žalovaný 1/ škodu vo výške 3.152, 59 eura).

13. Podľa § 238 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z., Sociálna poisťovňa má právo voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá jej vznikla výplatom dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania; výšku škody preukazuje Sociálna poisťovňa potvrdením príslušnej organizačnej zložky Sociálnej poisťovne o výške vyplatených dávok.

14. Podľa § 438 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ak škodu spôsobí viac škodcov, zodpovedajú za ňu spoločne a nerozdielne (1). V odôvodnených prípadoch môže súd rozhodnúť, že tí, ktorí škodu spôsobili, zodpovedajú za ňu podľa svojej účasti na spôsobení škody (2).

15. Súd môže svojím rozhodnutím v odôvodnených prípadoch vylúčiť solidárnu zodpovednosť upravenú v odseku 1 tým, že rozhodne o delenej zodpovednosti viacerých škodcov. Ide o rozhodnutie, že tí, čo škodu spôsobili spoločne, zodpovedajú za ňu podľa svojej účasti na spôsobení škody. Účasť na spoločnom spôsobení škody môže spočívať v spoločnom zavinení, vtedy sa účasť určuje podľa miery zavinenia jednotlivých spoločných škodcov; ak ide o objektívnu zodpovednosť, rozdelí sa zodpovednosť podľa miery účasti na spôsobení škody. Ak ide o stret objektívnej a subjektívnej zodpovednosti, niektorí spoloční škodcovia zodpovedajú podľa miery účasti na spôsobení škody, iní podľa miery zavinenia.

Riešenie obsiahnuté v odseku 2 je výnimkou zo zásady ustanovenej v odseku 1. Prichádza do úvahy len v odôvodnených prípadoch. Či ide o takýto prípad, musí súd starostlivo uvážiť a v súdnom rozhodnutí aj náležite odôvodniť. Spravidla zhodnotí sociálne pomery škodcov a posúdi, či solidárna zodpovednosť prichádza do úvahy (napr. v prípade, keď je účasť niektorých škodcov na spoločnom spôsobení škody minimálna vzhľadom na účasť ostatných škodcov).

16. V posudzovanej veci je nesporné, že ide o jeden z niekoľkých (viacerých) žalobkyňou proti tým istým žalovaným 1/ až 4/, o obdobnom nároku na náhradu škody podľa § 238 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z., z toho istého skutku (ku ktorému došlo 9.11.2012 v čase o 22.00 hod. do 23.00 hod. v C. na ul. D., pri ktorom všetci štyria žalovaní 1/ a 4/ pod vplyvom alkoholických nápojov fyzicky napadli poškodeného F. L. tak, že ho zhodili na zem, kde ho opakovane bili päťami a kopali do hlavy, čím mu spôsobili zranenia a viacpočetné pomliaždeniny tváre a hlavy, a žalovaný 1/ mu najmenej dvakrát udrel hlavou o betónový chodník, v dôsledku čoho poškodený utrpel zlomeninu pravostrannej spánkovej kosti pomliaždeninu ľavého spánkového laloka mozgu a poúrazové podlebečnicové zakrvácanie v oblasti ľavého laloka mozgu) vedených sporov; každý spor je o nároku na náhradu škody vzniknutej žalobkyni výplatou dávok invalidného dôchodku poškodenému za iné obdobie. Ako na to poukázala žalobkyňa, spočiatku boli žalovaní zaväzovaní súdnymi rozhodnutiami na náhradu škody žalobkyni spoločne a nerozdielne. Až uznesením NS SR sp. zn. 1Cdo/69/2020 z 25. mája 2022, najvyšší súd rozhodujúc o dovolaní žalovaného 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 10. mája 2018, sp. zn. 5Co/386/2017 zrušil dovolaním napadnutý rozsudok (v obdobnej veci) a vec vrátil na ďalšie konanie s tým, že sa odvolací súd nevyporiadal s podstatnou skutočnosťou, ktorú žalovaný 2/ namietal už v odvolaní, a síce mierou jeho zavinenia na spôsobenej škode požadujúc aplikáciu delenej zodpovednosti za spôsobenú ujmu podľa § 438 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Dal do pozornosti i vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu žalovaného 2/, v ktorom sa žalobkyňa vyjadрила, že sa nebude brániť tomu, aby bola v konaní určená miera zodpovednosti žalovaného 2/ na vzniku škody, keďže zákon č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení otázku zavinenia (miery zodpovednosti) neupravuje.

17. Až následne na to nariadeným znaleckým dokazovaním bolo v spore jednoznačne preukázané, že výlučne žalovaný 1/ svojim protiprávnym konaním spôsobil poškodenému F. L. zranenia, ktorých dôsledkom bol vznik invalidity a následný vznik nároku poškodeného na výplatu invalidného dôchodku.

18. Na základe vykonaného dokazovania, s poukazom na § 438 ods. 2 Občianskeho zákonníka dospel v posudzovanej veci súd prvej inštancie k záveru, že žalovaní 2/ až 4/ nezodpovedajú za spôsobenú škodu a voči nim žalobu zamietol, keďže nebolo preukázané, že ich protiprávnym konaním bola spôsobená invalidita poškodeného F. L. a s tým spojený nárok na výplatu dôchodkových dávok poškodenému a žalobu voči nim zamietol.

19. Odvolací súd má za to, že vyššie uvedené skutočnosti odôvodňujú, aby súd výnimočne podľa § 237 CSP nepriznal náhradu trov konania žalovaným 2/ a 4/, ktorí síce, posudzujúc situáciu podľa zásady úspechu v konaní, boli v konaní vedenom žalobkyňou proti nim o náhradu škody vzniknutej žalobkyni výplatou invalidných dávok poškodenému, plne úspešní (keď znaleckým dokazovaním bolo preukázané, že invalidita poškodeného F. L. bola spôsobená výlučne protiprávnym konaním žalovaného 1/), avšak nesporné vyššie uvedené skutočnosti, najmä spoločné protiprávne konanie všetkých žalovaných, ktorým spoločným konaním došlo k úmyselnému poškodeniu zdravia poškodeného F. L., navyiac pod vplyvom alkoholu, samotný násilný charakter skutku žalovaných, to všetko je potrebné považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa. Žalovaní sa v konaní ani nebránili tvrdením, že by sa boli akokoľvek snažili, resp. pokúsili žalovaného 1/ v jeho konaní zastaviť. Odvolací súd zastáva názor, že by bolo nespravodlivé a v rozpore s dobrými mravmi, ak by za takých okolností aké sú dané v posudzovanej veci, súd zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania žalovaným 2/ a 4/, len preto že posudzujúc spoločnú zodpovednosť žalovaných 1/ a 4/ nie podľa všeobecného ust. § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka ale podľa § 438 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako výnimky zo zásady ustanovenej v odseku 1, žalobu voči nim zamietol.

20. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý výrokom IV. napadnutého rozsudku vo vzťahu žalobkyne a žalovaných 2/ a 4/ priznal žalovaným 2/ a 4/ nárok na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 1 CSP s tým že nemal za dané dôvody hodné osobitného zreteľa, na základe ktorých by výnimočne v zmysle § 257 CSP žalovaným 2/ a 4/ náhradu trov konania proti žalobkyni nepriznal, nie je vecné správne.

Podľa § 388 CSP, keďže neboli splnené podmienky ani na potvrdenie ani na zrušenie napadnutého rozhodnutia, odvolací súd vzhľadom na danosť dôvodov hodných osobitného zreteľa, vyššie uvedených, zmenil napadnutý výrok IV. rozsudku tak, že žalovaným 2/ a 4/ náhradu trov konania proti žalobkyni nepriznal.

21. V zmysle § 396 ods. 1, 2 CSP, keďže odvolací súd zmenil výrok IV. rozhodnutia súdu prvej inštancie, pričom ide v prípade výroku IV. o rozhodnutie o náhrade trov konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanými 2/ a 4/, toto rozhodnutie odvolacieho súdu o náhrade trov konania sa vzťahuje vo vzťahu žalobkyne a žalovaných 2/ a 4/ na všetky trovy konania, t.z. vzniknuté tak na súde prvej inštancie, ako i na trovy odvolacieho konania.

22. Pomer hlasov akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).